PABLO PERALTA - TÈCNIC DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA DINS DEL PLA BARCELONA CIUTAT REFUGI

Presentació

En primer lloc crec que és important dir que jo no sóc pas un polític sinó un tècnic; hi ha vegades que em veig compromès i m'he de mullar en lo polític, i això em genera dissonància perquè ocupo un lloc com a tècnic.

El Pla Ciutat Refugi es crea al voltant de setembre de 2015. En aquest moment és quan apareix la foto del cos del nen Alan Kurdi[1] i és en aquest marc quan l'Ajuntament de Barcelona, com altres entitats i la societat en general, vol

---

1 L' Alan Kurdi era un nen kurd de 3 anys que va aparèixer ofegat en una platja de Turquia. Es va ofegar quan viatjava en un bot juntament amb la seva família cap a Grècia, viatge en el que es van ofegar almenys 12 persones més. La fotografia en la que es veu un agent de la policia turca transportant el seu cos sense vida es va fer mediàtica i va servir per visibilitzar la problemàtica de la crisi humanitària a Síria.

donar una empenta a aquesta realitat del que es coneix com a “crisi dels refugiats”. Aquest primer plantejament dibuixava un programa per preparar Barcelona per a una acollida d’un gran contingent de persones que, ja sigui a partir del seu propi peu, a partir de la frontera sud o fins i tot a través del Mediterrani, poguessin arribar a Barcelona. La idea era fer un pla d’emergència, i aquesta va ser la lògica per definir com a director del Pla l’Ignasi Calbó, una persona que ve de la logística de l’organització de la cooperació internacional.

Aquesta primera idea va sorgir com una resposta emocional i política, com la resta de mobilitzacions socials, però va mancar d'una planificació detinguda i minuciosa. Després de tot aquest desplegament logístic ens vam adonar de que es començaven a tancar les fronteres.

Per altra banda, la realitat ens mostrava que els fluxos naturals travessaven el centre d'Europa, i que aquestes persones, quan venien de la frontera

sud i trepitjaven l'Estat espanyol, primerament passaven per Madrid i després, de manera transitòria, per Barcelona. Es quedaven entre 1 i 4 dies i travessaven cap al nord. Estem parlant de centenars de persones en el cas de Madrid, i d'unes desenes en el cas de les registrades pels serveis d'atenció municipal de Barcelona. Aquestes xifres varien, ja que la realitat del refugi és molt poc tangible, no és possible quantificar-la totalment.

Llavors, en aquest període hem trobat un increment en la atenció en els serveis municipals a persones que demanen asil. En el primer any d'un 17%, en el segon d'un 50% i en aquest present (2017) tot sembla indicar que la tendència segueix a l'alça. Es tracta d'un increment exponencial de persones que venen pel seu propi peu i llavors la resposta que hem de fer des de l'Ajuntament no és una atenció d'emergència. Pensem que no ens hem de capficar en crear nous serveis especialitzats per a persones refugiades i que el que hauríem de fer és

incloure-les en els circuits normalitzats. Si continuem fent excepcions entre demandants d'asil i altres tipus de migrants, això podria treure problemes en matèria de cohesió social en el futur.

Jo entro a treballar aquí l' 1 de gener de 2016, i des del principi entenc que la meva feina passa per sortir d'aquesta lògica excepcional i aterrar les intervencions municipals al marc propi. Llavors, vam reconduir des de la vessant tècnica el discurs polític pensant en respostes adequades a la realitat de l'asil que tenim. És en aquest punt quan es comença a dibuixar la línia actual de Ciutat Refugi.

Per una banda, treballem en la vessant internacional, que té a veure amb reclamar competències i també diners dels fons d'integració que venen de la UE i que van als Estats i no pas a les ciutats. Després del primer pronunciament de l'Ajuntament vam rebre una resposta del Estat Espanyol reclamant que el refugi es una

competència estatal i no pas municipal. No obstant, està demostrat que el refugi és un fenomen urbà, les persones que arriben de fora solen arribar a ciutats. Per això, també, part del nostre treball es treballar i reclamar informació i comunicació a nivell estatal.

Aquesta feina de coordinació i comunicació també s'estén, per altra banda, a la de coordinar-nos amb altres municipis per reclamar aquesta competència, la mateixa que reclamem a Europa com a ciutats dins de les xarxes europees, però a nivell estatal. Aquestes relacions se'ns compliquen una mica pel paradigma del Procés en el que ens trobem, que en algunes ocasions ens dificulta les relacions amb municipis de fora de Catalunya.

Per últim, treballem en l'àmbit de la cooperació internacional amb projectes d'intervenció en països en conflicte.

A l'àmbit municipal, la atenció a les persones que té lloc a través del SAIER (Servei d'Atenció a Immigrants, Emigrants i Refugiats). També tractem la sensibilització ciutadana amb la web de Ciutat Refugi i els butlletins. La sensibilització té a veure amb un tema informatiu, explicar a la gent que es el que es fa, aconseguir passar dels discursos més gratuïts als més elaborats i mostrar el que tenim aquí. Aquesta feina inclou el mostrar les diferents realitats, diferents països i diferents trajectes i trajectòries de la gent que fuig i busca refugi.

En aquest procés hem donat ajuda a algunes entitats que ens demanaven suport econòmic o logístic. Aquest any 2017 hem optat per fer una convocatòria oberta de subvencions, malgrat que jo penso que es un pas enrere per que significa institucionalitzar certes coses, però la convocatòria garantiza que sigui el més transparent possible.

Després ens impliquem amb el que passa a la ciutat. De vegades això es difícil, ja que l'Ajuntament està acostumat a estructures molt rígides per vincular-se amb flexibilitat a la ciutadania. Convenis amb col·legis oficials per aconseguir que les persones migrades i refugiades ho tinguin més fàcil per tenir reconegudes les seves competències professionals per a donar un cop de mà amb la integració. Entenem que aquest tipus d'accions, enlloc de grans projectes, no sostenibles en el temps, tindran millors resultats a llarg termini. Es tracta de posar la llavor d'un canvi a llarg termini.

La crisi dels refugiats

Quan parlem de *la crisi* dels refugiats és fàcil posar-li aquesta cursiva mentre escrivim, però no tant quan parlem. En aquest sentit, es parla d'una crisi dels refugiats quan la crisi no la generen els

refugiats, la genera Europa en l'atenció de les persones que arriben al seu territori.

Jo parlaria més aviat d'una *crisi de valors*, una crisi d'Europa que és anterior a l'atenció dels refugiats. Aquesta té a veure amb les dificultats socio-econòmico-polítiques en la que la solidaritat començava a mostrar la veritable cara. Parlo de quan per part de països amb més poder a la UE es parlava dels països PIGS (*porcs* en anglès, i acrònim de Portugal, Italia, Grecia y España - Spain en anglès) tenien les dificultats econòmiques. En aquest moment vam veure que la solidaritat intra-europea no hi era tant.

En el nostre context, hem començat a parlar de refugi de manera mediàtica a partir de la foto del cos de Alan Kurdi i de la guerra de Síria. Quan van vindre els de fora d'una manera molt més mediàtica aquesta realitat es va fer més evident. És en aquest moment quan s'han fet més evidents els discursos de la extrema dreta o dels extrems

liberals. Aquesta és la crisi real, no la crisi de les persones refugiades.

Aquesta crisi és també la del desconeixement dels refugiats, que és el que les administracions hem començat després a aprendre. Aquí hem començat a mostrar que la realitat del refugi no està necessàriament vinculada a la guerra de Síria. La definició de Ginebra a 1951 va molt més enllà que fugir de la guerra, i això sembla que encara no ho hem après.

El paper dels mitjans de comunicació

Penso que l'única lectura de la realitat que tenim és la que vivim, l'altra és la que consumim, a no ser que tinguis una lectura crítica dels mitjans de comunicació. En aquest sentit, per entendre com han influït els mitjans de comunicació en la percepció de "la crisi dels refugiats", crec que és important pensar en la imatge de Síria que ens ha estat transmesa a Europa. Aquesta ha estat la d'una

democràcia gairebé laica, molt europeïtzada, on es podia viatjar i per tant de la que podíem tenir referents. El que percebem una proximitat cultural ha influït en que ens hagi sigut més fàcil empatitzar amb la seva realitat. Per altra banda, ha influït també la imatge d'un volum gran de persones i la seva concentració en una sola ruta; si aquestes persones haguessin seguit altres trajectes no hauria cridat tant l'atenció. El arribar a peu a espais com Lesbos o Atenes, llocs molt turístics, ha estat molt impactant.

Per altra banda, dins d'aquest paper de l'empatia, crec que hi ha un tema molt *racial*. Les fotos de les arribades no son les barcasses de les persones negres, són de les de les persones que ens son més properes físicament. Quan es parla de refugiats es fa únicament de les persones que han fugit de Siria i es troben a Grècia, però no mirem a la frontera sud. No pensem en refugiats quan

veiem les imatges de les persones que venen de Ceuta i Melilla.

Els mitjans de comunicació volen testimonis, volen pell, volen veure a la gent i poder mostrar-ho; no volen mostrar la seva vida quan es digna i feliç. A nosaltres ens passa el mateix, quan fem una roda de premsa i no tenim un testimoni no vénen, malgrat que tinguem una notícia interessant.

Per altra banda, els mitjans han estat clau per pensar la resposta de la societat davant de la situació. Pensant per exemple en la campanya "Casa Nostra, Casa Vostra" (CNCV, endavant), crec que no hagués estat possible sense la conveniència de TV3 i sense haver tingut aquesta lectura *de País*. Sense això no hauria estat a la manifestació amb el "Volem Acollir" tanta gent, sinó un número similar al que va sortir al carrer el 19 de juny de 2016, quan els que van convocar la manifestació van ser Stop Mare Mortum.

El que hem vist precisament des de l'Ajuntament és que les onades de solidaritat anaven en funció de la publicació de notícies. La setmana següent de la publicació d'un reportatge a TV3 o a Tele5 rebíem e-mails de persones que volien col·laborar. Aquestes mostres de solidaritat, quan hem intentat concretar-les més, el que ens trobem és que apareix un filtre i són menys les persones que col·laboren. Quan la col·laboració anava més enllà de les donacions de roba, que va ser una de les primeres respostes ciutadanes, aquesta col·laboració baixava.

La crisi dels refugiats per a dones i a homes

En la nostra realitat, el gruix de les persones migrants en el seu moment, eren homes. El relat clàssic de la migració podria ser el de l'home que marxa per cercar oportunitat per sostenir a (o millorar la situació de) la seva família. Aquest relat, a vegades és més romàntic que real (doncs hi ha

una lectura de gènere i de vincle amb la família que es podria fer). A més en alguns casos amaga una realitat, i es que l'home marxa perquè el trajecte per a ell és molt més fàcil i segur: ells no tenen el por a les violacions en el trajecte que poden tenir les dones.

En el cas del refugi, el que sí que sabem pels serveis d'atenció a refugiats és que les diferències quantitatives de gènere comencen a reduir-se. En el cas del refugi, quan surts fugint ho fas amb tota la família, i aquesta és una diferència amb la migració econòmica. En aquestes trajectòries, a més, es dóna moltes vegades que la persecució és contra l'home perquè és el que té la visibilitat social. Les dones i els fills tenen una persecució secundària, derivada de la persecució del cap de família.

Aquestes diferents experiències de dones i homes no han estat atingudes per la resposta ciutadana. De fet, es parla de "els refugiats", no de

les "persones refugiades". Fins i tot es fa dins de l'Ajuntament, quan és clau utilitzar la segona expressió per fer la diferenciació entre diferents realitats. Se suposa que l'expressió "refugiats" és neutra, però la seva utilització no ho és.

Aquestes diferents realitats no tenen traducció en una aproximació de les entitats a càrrec de la temàtica. Hi ha entitats que sí que parlen del tràfic de dones, amb les que estem intentant col·laborar per visibilitzar aquesta realitat. Mentre que s'ha fet un conveni per habilitar un pis d'acollida específicament per al col·lectiu refugiat LGTBI a Barcelona, no s'ha pensat en incloure aquelles persones que són perseguides pel fet de ser dona, i hauríem de facilitar recursos similars per a l'atenció específica, que tenen problemàtiques diferents i definides, com ara fugir d'un matrimoni forçat, i no tenen serveis dirigits específics especialment a elles. Ser migrant de segons quins països et situa en un espai de vulnerabilitat, i si a més ets dona, això

es multiplica. Quan tu demanes refugi has de justificar la teva persecució i si aquesta persecució es per ser dona, per haver estat violada.... què has de fer, pujar-te la faldilla? Doncs això és el que estem fent. Jo crec que manca aquesta lectura crítica.

L'organització de la solidaritat a Catalunya

En un primer moment, la solidaritat va prendre una forma de resposta emotiva. Exemple d'això son les recollides de roba que es van fer a juny de 2015 al barri de Sant Andreu, a les que fins i tot l'alcaldessa va demanar la participació. Hi han moltes entitats que al principi participaven d'aquest tipus d'activitats, sobretot les més contestatàries, que ja han demanat que no es facin aquestes coses perquè no són pràctiques ni adequades a la situació a Grècia. Aquesta lògica va

estar mal organitzada al principi i ara podríem dir que es fan les coses millor.

En llocs com a Grècia, a banda de les organitzacions més establides la solidaritat ha estat en ocasions també mal planificada. Els anomenats "voluntaris independents" volen en moltes ocasions ser independents però amb l'estructura d'una organització, i crec que de vegades hi ha una falta de responsabilització de les conseqüències d'anar a aquests contexts. Ens hem trobat que algunes d'aquestes organitzacions noves que venen de Grècia ens demanen suport perquè volen muntar un servei de suport psicològic per als voluntaris per estar afectats del que han vist.

Precisament per això, des de Ciutat Refugi hem fet entrevistes audiovisuals a diverses entitats com La Fede, SETEM o el Servei Internacional per mostrar 3 maneres diferents de treballar, de manera que puguem difondre-les i així la gent que vulgui col·laborar i marxar, per exemple, a Grècia,

pugui emportar-se una motxilla de recursos i estar preparats pel que van a fer allà.

Però també tenim notícies d'experiències positives, la Comunitat Eko en el seu moment va ser molt efectiva. A Idomeni també sabem que hi van haver respostes interessants. Altres organitzacions grans e internacionals com l'ACNUR van rebre crítiques. Per altra banda, jo he sentit que en ocasions les actuacions que venen de l'Ajuntament es veuen malament, la institució com a negativa.

El que sí que em resulta interessant d'explicar, i que les mateixes persones refugiades ens ho diuen és que, al final, tota aquesta solidaritat que es pot veure en les campanyes com a CNCV no té una traducció un cop estan aquí i afronten el dia a dia. Estem parlant de petites accions del dia a dia. Podries ser solidari sense que ningú et veiés? En lo quotidià?

En aquest sentit, hi han experiències molt interessants, espais de socialització que tenen una importància molt gran i no estan visibilitzades. El Centre de Normalització lingüística o les escoles d'adults són algunes d'elles. Espais de socialització que són pels que hem passat tots els que hem vingut de fora, vulgui dir el que vulgui dir "ser de fora", però que ens han ajuntat i ens han barrejat. És això els que ens ha d'acompanyar.

La campanya Casa Nostra, Casa Vostra

Crec que la campanya ha estat molt interessant perquè, amb l'ajuda de gent que té molts coneixements sobre mitjans de comunicació, ha arribat a un perfil de persones al que nosaltres no arribem, i que altres entitats amb un discurs més d'oposició o més polititzat no hi arriben.

Han posat a primera plana la realitat del refugi, aconseguint que TV3 fes 15 documentals en p*rime time* sobre refugi i fins i tot no tots sobre

Síria. Per mi això és una virtut i no puc criticar-lo. Sí que puc dir que havia mancances. Però a vegades sembla que si no abarquem la totalitat de la qüestió, millor no fer res. Jo penso que és millor fer una part, que no fer res.

La campanya ha tingut molta importància per mobilitzar políticament. Després de les famoses paraules de Jordi Évole, en que parlava de "competències i incompetències" polítiques, la Generalitat es va posar les piles. L'agenda política la marca qui fa més pressió, i aquesta gent ha volgut fer una pressió molt gran a les institucions, que han hagut estat forçades a respondre. Jo crec que és una manera d'apretar a les institucions, per això és important. La dificultat és que no s'ha aconseguit fer suficient pressió a l'Estat central, qui realment té les competències en matèria d'asil.

L'Ajuntament ha col·laborat de bon grat amb la campanya, amb recolzament econòmic, amb la cessió del Palau Sant Jordi i en les activitats al

carrer, amb el suport logístic i tècnic en la manifestació. També se'ls ha ajudat amb la visibilització, sent rebuts per l'alcaldessa per tenir més impacte. Penso que si han estat tan exitoses és precisament per haver tingut tanta empenta.

De segur, podríem criticar-la dient que el que s'ha gastat es podria haver gasta en altra cosa, però definitivament alguna cosa s'ha aconseguit. Seria difícil que alguna persona digués ara que "no vol acollir".

El mapa de la solidaritat a Catalunya

Si estem parlant d'un mapa de la solidaritat deixaria a les administracions fora, perquè la seva feina no està en l'àmbit de la solidaritat sinó dels Drets. Elles fan la seva feina, millor o pitjor però la fan.

Doncs en el centre d'aquest mapa han estat les ONGs, les persones que fan atenció a les persones refugiades des de fa anys. Entre aquestes i l'Estat

Espanyol i la UE hi ha una relació perquè són aquests els que les financien. La Generalitat de Catalunya, per la seva banda, vol afegir-se una mica en aquesta relació.

És la Unió Europea la que aporta els fons a l'Estat Espanyol i aquest delega en elles la seva feina, que és una feina tècnica. CEARC, ACCEM o Creu Roja fan una tasca tècnica, una cosa es que després tinguin altra branca, doncs aquestes entitats a banda de prestar serveis tenen un paper i un mandat d'incidència política. En quant a la solidaritat, hi ha molta gent que s'ha començat a incloure en aquestes relacions, volent donar serveis d'alguna manera.

En quant a l'Ajuntament de Barcelona, parlant de la gent que viu a la ciutat de Barcelona, és la ciutat la que acull la realitat del refugi. Aquesta realitat ha de ser atesa, i és entre l'Ajuntament i les ONGs, entre els qui hi ha una relació de prestació de serveis. Aquesta relació de prestació de serveis és

regulada per normatives de la Generalitat o de l'Estat. No obstant això, Barcelona, al ser una ciutat especial per la seva grandària i població té algunes competències que li són donades. Segons està detallat a la Carta de Ciutadania de la ciutat, se li atorguen certes competències de ser una administració supletòria de l'autonòmica en certes coses que fa.

La part més contestatària amb les institucions és la formada per les pròpies persones migrants, i tenen una relació millorable, o no del tot bona amb l'Ajuntament. Algunes d'aquestes entitats tenen una actitud de rebuig vers les administracions, ja que en ocasions és el que han pogut percebre. Dins d'aquest grup hi ha diferents posicions i relacions amb les administracions.

Per exemple, Tanquem els CIE estaria prop de l'Ajuntament ja que la tancada del CIE ha estat una aposta clara de l'equip de govern actual. Algunes de les persones que abans estaven a

l'entitat, ara participen del govern. Stop Mare Mortum podria vincular-lo també a l'Ajuntament, perquè estem col·laborant, fins i tot finançant una part de la seva intervenció a Grècia.

Papers per Tothom i Sindillar són el mateix, el segon s'inclou dins del primer. Aquest és més aviat una plataforma, mentre que l'Espai de l'Immigrant crec que no ho és. Aquests últims, si bé mantenen una relació d'oposició a l'Ajuntament, també podem trobar alguns espais d'aproximació. El Punt de Suport a les Persones Migrades també estaria prop d'aquest grup.

La problemàtica del Sindicat de Venedors Ambulants està entre la migració i el refugi. La diferència entre les dos la podem discutir però hi és. No és el mateix una persona que fuig perquè rep una persecució personal que una que no. Podem dir que hi ha moltes migracions que es donen per fugir de la fam, evidentment aquesta és una realitat; però aquest no és sempre el cas.

Moltes vegades parlem de migrants que no estan sotmesos a situacions de precarietat però migren perquè volen tenir una vida millor. Això és absolutament lícit, però òbviament entenc que l'atenció a ambdós variarà. En el tema de la venda ambulant, no solament parlem dels drets d'aquestes persones, sinó també amb l'ocupació de la via pública, la relació amb els comerciants, les taxes... una sèrie de coses que, ens agradin o no, hem d'atendre.

En aquesta relació es donen tensions, evidentment. El que no podem fer és passar-nos el dia parlant dels que moren al mar, quan moltes d'aquestes persones són les que després acaben venent al carrer. Aquí hi ha una relació perversa, una dissonància entre el "benvinguts refugiats" i el "però si aquest és senegalès i ven al carrer...", aleshores no es tolera.

Tots ells han de veure a l'Ajuntament no com el grup polític en qüestió, sinó com a la casa de

tothom, que llavors ha de tenir aquesta lògica. Això és complicat amb estructures rígides com pot ser les d'un Ajuntament. El problema es la desconfiança, que ve de les dues parts; fins i tot a vegades és un debat el si han de ser o no interolucors, i el volum de representativitat que han de tenir. Però entenc que aquestes persones han tenir una veu.

En aquest mapa, Grècia abarca la Comunitat Eko i Stop Mare Mortum, ja que és d'on surten. La Comunitat Eko estan més vinculats a Grècia. La seva presència a Catalunya per exemple, amb processos d'acollida que han intentat dur a terme no els ha sortit bé, perquè han acabat contactant amb entitats perquè es facin càrrec d'algunes persones que havien acollit a casa seva. La convivència no és fàcil i requereix recursos que no els poden proporcionar. Per altra banda, quan parlem de grups autònoms em venen al cap grups com Refugiarte, que serien aquests que se'n van i

després ens demanen finançament per crear grups de suport psicològic. També incloiria aquí a tots els petits grups que fan edicions de llibres, exposicions, xerrades en escoles...

Dins del mapa, Casa Nostra Casa Vostra va intentar aglutinar-ho tot, però va quedar-se una mica apartat de la resta. Entre l'ANC o CNCV hi ha una petita relació, com es va veure en la manifestació de "Volem Acollir". Crec que la campanya va perdre una mica l'esperit contestatari arrel d'això.

Com a administració crec que hem de preservar els espais de solidaritat i reivindicació fora de la Institució. Nosaltres fem política pública que ha d'abastar al major número de persones possible. Necessitem a aquesta gent fora pressionant-nos com administració. Crec que han de tenir un reconeixement perquè mostren una part de la realitat.

Més que aquest mapa, faria diversos mapes de diferents relacions. Per exemple faria un mapa de relacions institucionals. Parlaria de dins Europa i incloiria xarxes europees per explicar on està l'Ajuntament: xarxes com la Open Society o Urban Agenda. L'Ajuntament, a partir d'aquestes tracta de pressionar a la Unió Europea. En aquesta realitat, la Gene també estaria present, ja que les xarxes parlen de ciutats i regions. No obstant això, no acaba d'estar-hi del tot perquè està involucrada en altres processos a l'actualitat. En quan a l'atenció, com a tècnic he tingut la percepció de que la Generalitat intenta en ocasions fagocitar les coses que fa l'Ajuntament de Barcelona, per exemple en el cas del Pla Català de Refugi, elaborat a partir d'idees que han funcionat a la ciutat. No sé si hi ha una relació de confiança, o prima més la rivalitat política, que és un obstacle per a la gestió.

L'Ajuntament per la seva banda intenta tenir relació amb l'Estat, però és una qüestió de

confiança. Al final crec que es tracta de que es respectin els espais de cadascuna de les administracions i es confiï en el paper dels altres, sense la por a perdre la seva feina per delegació, que és alimentada per la forma en que funciona el sistema. Sense anar més lluny, l'Ajuntament i la Generalitat no volen perdre certes competències per no deixar de rebre segons quins ingressos.

El gran problema de la solidaritat, i aquí ho barrejo amb l'atenció, és que els migrants lluiten pels seus drets. La solidaritat real és aquesta, són la gent que no té res a perdre. Tota la resta el que fan són estructures no pensades en les persones, sinó pensades en mantenir les estructures. Molts dels serveis no sempre estan pensats per les persones, sinó que es busca que les persones s'adapten als serveis. En aquest sentit a mi m'agrada molt la idea de tensegridad[2] , que implica la presència d'una estructura conformada amb elements rígids i amb

[2] Ver https://es.wikipedia.org/wiki/Tensegridad

elements flexibles. D'aquesta manera es pot créixer i decréixer en estructures a partir de les tensions i distensions, de necessitats i demandes, polítiques, socials o administratives. El sistema deuria d'estar muntat seguint aquesta lògica: que cadascú faci la seva feina però posant el focus en les necessitats de les persones.

Tot i que sempre hi ha un moment en el que has de posar la ratlla en algun lloc, no sempre estem adaptant els serveis a la realitat, sinó posant la realitat dins dels serveis, i això ens genera aquests enfrontaments. Jo crec que la solidaritat té a veure precisament amb això. És a dir, el que volem és donar resposta a les nostres necessitats d'ajudar als altres i no preguntar a l'altre què és el que vol, perquè aquí ningú ha anat a les refugiades i els han preguntat què és el que necessiten. Moltes vegades ens trobem persones blanques de classe mitja parlant dels problemes de les refugiades i migrades. Per què no participen? Estem parlant d'estructures

que no estan pensades per elles. Per exemple, ara que es pensa de fer una reunió a nivell europeu amb migrants i refugiats, i es fa en anglès, perquè no hi ha diners pels traductors. Hauríem de pensar aquests espais per a les persones i no per a les estructures, que és el que estem fent.

Les demandes bàsiques ja les sabem: habitatge i feina. A partir d'aquí, l'atenció té a veure amb la xarxa ciutadana. I trobo que moltes vegades no som sincers a l'hora d'assumir prejudicis, i fins que no els assumim no els podrem superar.

El futur d'aquest mapa

Jo el veig molt consolidat. Algunes de les presents ara, com CNCV, desapareixeran. És lògic que ho faci perquè és una iniciativa concreta. La Comunitat Eko penso que també, perquè la situació hauria d'estructurar-se. Altres com Stop Mare Mortum es consoliden com a estructura.

Els espais de lluita migrant continuaran. Potser el Sindicat de Venedors Ambulants es transformarà en altres formes de reivindicacions relacionades amb treballs precaris, però no crec que es solucioni. Hi ha un pensament naif de que els problemes s'han de solucionar, i no és així: s'ha de conviure amb ells. "La ciutat és conflicte", ho diu molt bé el Manuel Delgado. El que jo defenso és que siguem acollidores a certes realitats. Si es creu convenient a nivell polític, i si no a nivell tècnic, perquè tinguin els màxims drets.

Pel que fa a les institucions, la UE sembla que es debilita i l'Espai Schengen es flexibilitzarà o debilitarà; la relació Estat-Generalitat es relaxarà en algun moment, ja sigui per un canvi de govern o per altres circumstàncies, però no és possible que la tensió continuï augmentant indefinidament. L'Ajuntament, per la seva banda, dependrà del govern que l'habiti, malgrat que el que pot fer al respecte no és molt i potser no es diferència del

que haurien fet altres grups polítics en el poder, en comparació amb els grans canvis en matèria de refugi, que deurien de vindre per part de l'Estat.

El que sí és clar és que l'estructura d'atenció de l'Ajuntament es consolida, amb serveis com el SAIER, que funciona des del 89, o el Pla propi en matèria de refugi, que es diu Nausica i Ciutat Refugi, és clar, que anem fent coses.

En definitiva, en funció de la conjuntura econòmica del país serem més o menys solidaris, i es destinaran més o menys fons a les ONGs. La solidaritat, que ben entesa no és donar allò que et sobra sinó allò que tens, nosaltres no la fem. No donem el que tenim sinó el que creiem que ens sobra.

Aquesta Producció Narrativa es va realitzar entre els mesos de gener i maig de 2017 com a resultat d'una série d'encontres i conversacions entre persones investigadores i activistes. Forma part del material produit durant el projecte Cartografia de la Solidaritat, en el marc del projecte finançat "Drets, Ciutadania i Participació a Barcelona: Cap a una Ciutat Acollidora" (Ajuntament de Barcelona, 2017). Produïda en el sé del grup Fractalitats en la Investigació Crítica.